

З якого сну, розбивши ся об режі,
З якої недопущеної суті
Ти возсіяв, прозрівши всі висоти —
О, людська ревність, що як зашморг ріже —

Що ти явивсь і затуляєш розум
Таким інакшим, що Тебе на бачать,
Аж поки Ти у людський образ збочиш,
Туди, де щойно посварившись, друзі

Ідуть, вмістилища хули й образ,
І плющать краплю бурим черевиком.
Хто здатен бачити Тебе, обріс

Стовпами світла, та пророка око
В наперсток садить чудо океанне,
Щоб людям Ти не здався окаянним.